

EL REI DE LA CARTOMÀGIA ARRIBA AL POLIORAMA



'Pasmaos' amb l'endeví

Juan Tamariz presenta 'Magia potagia' amb la seva dona, la maga colombiana Consuelo Lorgia ≡ «No és maco que em comparin amb Copperfield, som diferents», diu

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

És el rei de les cartes. El millor mag del món en la seva faceta, en les distàncies curtes, tot i que ell, en la seva modèstia, només es veu el «més elegant i guapot». A Juan Tamariz, «andalús de Madrid», se'l rifen per tot l'orbe i cada vegada són més difícils les seves aparicions per Barcelona. Avui torna, quatre anys després, al Teatre Poliorama, amb *Magia potagia*, un compendi dels seus millors números, en companyia de la seva dona, la maga colombiana Consuelo Lorgia. Filla, germana i mare de Harry Potters de carn i ossos, ella sorprendrà el personal amb els seus dots telepàtics i els seus efectes visuals (amb levitació d'objectes) en una cabina espiritista, i ell tornarà a deixar a tothom *pasmaos* amb la seva habilitat amb piques i trèvols, i el seu domini de les ments alienes.

Seràn 15 nits irrepetibles, perquè aquest crac de l'il·lusionisme canvia cada dia el seu joc. «Porto al meu violí cinc hores d'espectacle, amb alguns efectes nous i altres de tradicionals, i vaig variant per donar-li frescor. Com al jazz, improviso segons les reaccions dels espectadors, que en realitat són espectadors». Així, en un dels números, invitarà els presents a jugar al futbol i predirà el resultat. «Podria ser riquíssim si fes quinielles, però no ho vull», diu de broma.

També ho seria si s'apuntés a aquelles milionàries partides de pòquer que s'organitzen per les



JULIO CARBÓ

►► **Telepatia** ► Juan Tamariz, de 67 anys, dilluns al Poliorama, durant un número.

“Preteuc treure aquell nen juganer que portem dins i fer-lo disfrutar del miracle laic”

Amèriques, però és un paio honrat. «Vam estar recorrent diversos casinos ensenyant-los als de seguretat algunes trampes. ¡Al·lucinen!».

Les seves intencions, diu, són molt més humanes: «L'única moneda verdadera de la felicitat és l'alegria. Jo preteuc transmetre al públic la meua alegria i gaudi. Treure aquell nen juganer que portem dins i fer-lo disfrutar del miracle laic; d'aquella fantasia que no hi ha res impossible». Viu d'il·lusions i amb la seva simpà-

tia s'ha guanyat les masses, però a ell no li va la partida de la fama. «No m'agrada la popularitat; prefereixo passejar per països com Colòmbia, la Xina... on puc anar en metro i burxar-me el nas».

Tamariz va estudiar física i cine, i tot i que els seus flirtejos amb les càmeres li han servit en la presentació dels efectes, la clau del seu ofici està en la psicologia. I a les seves venes. «Té sang de màgia. S'entrega totalment i és encantador», l'afala-

ga la seva dona des de fa dos anys, una maga capaç de fer aparèixer un equip de futbol en un estadi i de tallar persones. «Tenim estils diferents», intervé ell. «No és maco que em comparin amb Copperfield, són tècniques diferents, com no és comparable una pel·lícula intimista de Truffaut i una espectacular cinta de romans. A vegades l'efecte aparentment més senzill és el més complex, i al revés», declara l'il·lusionista, que acaba de ser guardonat, al congrés mundial de màgia de Pequín, amb el premi honorífic de Teoria i Filosofia.

Encanteris de lluna

A Juan Tamariz la nit no el confon. Al contrari: a la matinada se li aclareixen les idees i deixa anar tota la imaginació per inventar-se rutines per confondre el personal. «Ho porto als gens. La meua mare no se

“Trebollo de nit. És perfecte per crear: els bancs estan tancats i no hi ha trucades”

n'anava al llit abans de les cinc i a la meua filla Ana, que té una escola de màgia a Madrid, li passa el mateix. Per a mi, d'una a set del matí és l'horari perfecte per crear». De raons no n'hi falten: «Els bancs estan tancats, no hi ha sorolls ni trucades i em puc concentrar».

A aquelles hores ordeix els seus encanteris amb els quals, assegura, s'hi pot estar sis anys o més, però després no fallen. Ningú, però, és infal·lible. En la seva cita amb la premsa, dilluns just després de llevar-se, a les quatre de la tarda, sí que va errar. Havia anunciat que es cruspiria un periodista i tot just li va clavar queixalada. No va complir. Potser la pròxima vegada. ≡

TEATRE ► ESTRENA

El primer èxit de Tennessee Williams

► La companyia Fènix Teatre presenta 'Figuretes de vidre' a la Muntaner

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

La fama que li va donar la versió cinematogràfica de Paul Newman el 1987 no li va propiciar més presència als escenaris catalans. *El zoo de cristal* sembla, per tant, una assignatura pendent, tot i que sí que és habitual en el teatre aficionat, dins del premiat repertori de Tennessee Williams. Del 1995 data, per exemple, una versió en castellà de Mario Gas. Una petita companyia, Fènix Teatre -amb seu al Teatre Principal d'Arenys de Mar- recupera ara aquest text de l'autor nord-americà, el que li va donar celebritat amb només 34 anys. *Figuretes de vidre* arriba avui a la Sala Muntaner, on s'estarà fins al 14 de febrer.

Andreu Banús, David Ortega, Lluïsa Sala i Gemma Sangerman formen el repartiment d'aquest tret familiar amb direcció de Jordi Pons-Ribot, cap visible de Fènix Teatre. El director ha convertit la figura del narrador, Tom, en el mateix escriptor afilant el perfil autobiogràfic de *Figuretes de vidre*. Tom assisteix a la tortuosa relació entre la seva mare, Amanda, i la seva germana, Laura, una jove tímida i amb un impediment que col·lecciona animalets de vidre. Jim completa el quadro com el somiat pretendent per a Laura.

«La nostra idea és fer una versió més pròxima, poc realista i amb una escenografia mínima. I donar tota la importància al treball dels actors», apunta Pons-Ribot d'una obra estrenada el 1944 i que Williams va revisar constantment, fins a una última versió 30 anys després. El director explica que la van descobrir quan ja estava treballant en el text, cosa que



EL PERIÓDICO

►► Gemma Sangerman, asseguda, i Lluïsa Sala. Al fons, Andreu Banús.

els ha permès eliminar alguns anacronismes. Pons-Ribot afirma posar-se sempre «al servei de l'obra» i fugir del «virtuosisme» quan dirigeix. «Ens plantegem cada muntatge com si comencéssim una altra vegada», afegeix.

COMPANYIA CONVIDADA // Aquesta és una de les senyes d'identitat d'una companyia que fa quatre anys que és convidada a la Muntaner, on ha presentat un muntatge cada temporada. «Ens interessa mostrar el que es fa fora de Barcelona», comenta el director de la sala, Josep Maria Coll.

Fènix Teatre, a més, compta amb uns intèrprets fidels a aquesta manera d'entendre el teatre, lluny de l'artifici i amb un cert romanticisme. Encara més, Lluïsa Sala i Gemma Sangerman són, per exemple, professors de veu i de dicció, respectivament, de l'Institut del Teatre de Barcelona. Totes dues solen participar en un muntatge un cop a l'any amb la companyia. «És una manera de retrobar-te amb el que t'atreia d'aquest ofici», sentència Sala. ≡